



تقسیم برلین پایتخت آلمان به دو قسمت شرقی و غربی (1949م)

به موجب توافق‌هایی که پس از جنگ جهانی دوم بین چهار دولت اشغال کننده آلمان صورت گرفت،

به موجب توافق‌های؛ که پس از جنگ جهانی دوم بین چهار دولت اشغال کننده آلمان صورت گرفت، آلمان بین این چهار دولت تقسیم شد و برلین پایتخت آلمان نیز با اینکه در وسط منطقه اشغالی شوروی واقع بود، در اختیار چهار دولت شوروی، فرانسه، انگلستان و آمریکا قرار گرفت. اما پس از چندی، اتحاد جماهیر شوروی با هدف خارج کردن نیروهای نظامی غرب از آلمان شرقی، شهر برلین را محاصره کرد و کلیه راه‌های زمینی و آبی منتهی به آن را بست. استدلال استالین این بود که اگر غرب خواستار تشکیل کشور آلمان غربی است، لازم نیست به حضور خود در آلمان شرقی ادامه دهد. اما استدلال می‌کرد که چون چکسلواکی در دست شوروی است و نروژ نیز در معرض خطر قرار دارد، بنابراین اگر سه دولت دیگر، از آلمان شرقی و برلین عقب‌نشینی کنند، به معنای سقوط آلمان غربی خواهد بود. لذا هاری ترومن، رئیس جمهور وقت آمریکا تصمیم گرفت محاصره برلین را بشکند. در این میان، شورای امنیت ملی آمریکا نیز با هدف جنگ مقابله با شوروی، دو گروه از بمب‌افکن‌های خود را که حامل بمب‌های هسته‌ای بودند، به انگلستان اعزام کرد. در این میان، پیمان آتلانتیک شمالی، ناتو در چهارم آوریل 1949م تشکیل شد و آمریکا با شکستن محاصره برلین، تا آستانه جنگ با شوروی پیش رفت. ادامه این بحران در نهایت به تقسیم برلین به دو قسمت شرقی و غربی در دوازدهم مه 1949م انجامید. از دیگر پیامدهای این بحران، تقسیم آلمان به دو کشور آلمان غربی در 23 مه و آلمان شرقی در 7 اکتبر آن سال بود. در این میان هر چند برلین بین شوروی و سه دولت دیگر به دو قسمت تقسیم گردید ولی با ساخت دیوار معروف برلین در 17 اوت 1961م، جدایی شرق و غرب بیش از پیش شدت گرفت. برلین تا سال 1989م همچنان دو نیمه بود و در نهایت در نهم نوامبر این سال، باتخریب دیوار برلین، پایتخت آلمان یکپارچگی خود را به دست آورد.